

opusdei.org

# Homilia en les ordenacions sacerdotals (2008)

Predicació del Prelat de l'Opus Dei als sacerdots, famílies i fidels que van assistir a les ordenacions sacerdotals celebrades el 24 de maig de 2008 a la basílica de Sant Eugeni.

27/05/2008

Estimats germans i germanes.  
Estimadíssims ordenands,

1. Avui se celebra a la diòcesi de Roma la solemnitat litúrgica del Corpus Christi. A l'alegria que omple l'Església en aquesta festa tan gran, s'afegeix un altre motiu de goig: l'ordenació sacerdotal de trenta-sis diaques de la prelatura de l'Opus Dei, procedents de quinze països.

La primera lectura de la Missa, treta del llibre del Deuteronomi, ens ha fet sentir novament les paraules de Moisès al poble, abans d'entrar a la terra promesa. El gran cabdill d'Israel recorda els prodigis realitzats pel Senyor: l'alliberament de l'esclavitud d'Egipte, el pas del Mar Roig i, sobretot, el pelegrinatge pel desert. Recorda't de tot el camí que Jahvè, el teu Déu, t'ha fet fer pel desert durant aquests quaranta anys [1].

Recorda't! També cal que recordem sovint els beneficis que Déu ens ha concedit i donar-li gràcies. Entre

aquests beneficis, ressalta avui, insisteixo, el regal dels nous sacerdots. Un do, en primer lloc, a l'Església i a tota la humanitat; però un do també a les famílies, que, amb l'ordenació dels seus éssers estimats, reben una prova més del particular afecte amb què Déu els ha estimat.

Naturalment, la meva gratitud s'adreça en primer lloc a la Santíssima Trinitat, font de tots els dons; però s'adreça també a les famílies dels nous preveres, per com han cooperat amb la gràcia de Déu — col·laboració que no ha de cessar després—, a fi que la llavor de la vocació sacerdotal pogués arrelar en l'ànima d'aquests homes. Continuem pregant per ells i per tots els ministres de l'Església, en primer lloc pel papa Benet XVI i pels bisbes en comunió amb ell. Demanem a Jesucrist, sacerdot etern, que susciti pertot arreu moltes vocacions sacerdotals. Impetrar aquest do és

tasca i responsabilitat de tots els fidels, perquè el sacerdoci ministerial és absolutament necessari per a la vida de l'Església i per al compliment de la seva missió en el món.

2. Però tornem a les paraules de Moisès en la primera lectura. No oblidis Jahvè, el teu Déu. Ell és qui t'ha fet sortir del país d'Egipte, de la casa d'esclavatge; qui t'ha conduït pel desert immens i terrible, ple de serps verinoses i d'escorpins, regió àrida, sense aigua [2]. Aquesta descripció, no és potser una imatge del nostre pelegrinatge terrenal, mentre ens encaminem a la casa celestial? Sí. També nosaltres hem estat arrencats de la tirania del pecat mitjançant els sagraments del Baptisme i de la Penitència; també nosaltres hem estat enfortits per l'Esperit Sant en la Confirmació, de manera que puguem derrotar el dimoni i el pecat, simbolitzats per les serps i els escorpins; també nosaltres caminem

per un terreny espiritualment àrid, però la gràcia de Déu —com a rosada celeste— no ens falta mai. En efecte, com recorda Moisès, el Senyor és qui ha fet saltar per a tu aigua de la roca de pedrenyal, qui et va alimentar al desert amb el mannà, que no havien conegut els teus pares [3].

En aquesta aigua de la roca, en aquell mannà que va baixar del cel, els Pares de l'Església han reconegut un anunci de la gràcia de l'Esperit Sant, capaç de fer germinar la terra àrida i seca; una prefiguració del sagrament de l'Eucaristia, en què Crist ens ofereix el cos i la sang, veritable menjar i veritable beguda per a la salvació de les nostres ànimes i del món sencer. El mateix Jesús, després del miracle de la multiplicació dels pans i els peixos, als qui li demanaven l'aliment material, els respon: Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel; qui menja d'aquest pa viurà eternament; i el pa

que jo donaré és la meva carn per a la vida del món [4].

És el mateix que la seqüència *Lauda Sion* , pròpia d'aquesta solemnitat, expressa amb una riquesa especial: *ecce panis angelorum, factus cibus viatorum, vere panis filiorum, non mittendus canibus* [5]; heus aquí el pa dels àngels, pa dels pelegrins, vertader pa dels fills: no ha de ser llençat.

Donem, doncs, gràcies a Déu amb l'oració de lloança que ens proposa el salm responsorial: *lauda , Ierusalem, Dominum; collauda Deum tuum, Sion* [6]. Glorifiquem el Senyor, agraïm-li totes les meravelles que ha realitzat en favor del seu poble, i mirem de preparar-nos cada dia millor per rebre la Sagrada Comunió, mitjançant la purificació freqüent de la nostra ànima en el sagrament de la Penitència. Formulem al mateix temps el propòsit de fer un apostolat

constant de la Confessió i de l'Eucaristia.

3. Em dirigeixo ara més explícitament a vosaltres, estimats diaques, que en pocs minuts us convertireu en preveres de la nova i definitiva Aliança segellada sobre el Calvari amb la sang de Crist. A vosaltres, fills meus, l'Església us confia l'atenció pastoral de tots els fidels, especialment dels de la prelatura i de quants s'acosten als seus apostolats cercant ajut espiritual. Sereu dispensadors dels misteris de Déu. Amb sant Josepmaria, el nostre estimadíssim fundador, us recordo que el sacerdot és jutge, metge, mestre, pare i pastor.

Sereu jutges, en el nom i amb l'autoritat de Jesucrist: perdonareu els pecats en el sagrament de la Penitència, tribunal de divina i segura justícia i, sobretot, de misericòrdia [7]. Com hem après de

sant Josepmaria, mostreu-vos sempre disponibles per administrar aquest sant sagrament.

En ell sereu també metges de les ànimes; podreu guarir les malalties espirituals, enfortir els febles, dirigir innumerables persones per les vies del cel. Per complir bé i de manera eficaç aquesta tasca, us exhorto amb el nostre Pare a actuar amb mà maternal, amb la delicadesa infinita de les nostres mares, mentre ens guarien les ferides grans o petites dels nostres jocs i ensopegades infantils [8].

Sereu mestres, en la catequesi i en la predicació, que seran, per tant —com deia sant Josepmaria— una de les vostres passions dominants. Conreeu el desig de donar a conèixer la doctrina cristiana, secundant fidelment i en tot moment el Magisteri de l'Església.

Sereu pares de les ànimes. El sacerdot, en efecte, fa néixer els fills de Déu al si de l'Església, mitjançant el Baptisme; els torna la vida divina i nodreix en ells aquesta vida, amb els sagraments de la Penitència i de l'Eucaristia; és capaç d'oferir —en la direcció espiritual— els bons consells d'una mare i d'un pare; i, en el moment de deixar aquest món, acompanya el cos a la sepultura, en espera de la resurrecció de la carn, mentre segueix a l'ànima fins al casa celestial amb les seves oracions.

Sereu pastors, a semblança de Crist, Bon Pastor, que va donar la vida per les seves ovelles. Així vosaltres, impulsats per la caritat pastoral, estigueu sempre a disposició de tothom, sense reclamar cap dret; despeneu-vos amb alegria en el servei de les ànimes.

4. Abans d'acabar, faig meves les recomanacions del sant pare Benet

XVI durant una ordenació sacerdotal que va conferir fa poques setmanes.

«Estimats ordenands —així s'expressava el Papa—, en el futur haureu de tornar sempre a aquest moment, a aquest gest que no té res de màgic i, tanmateix, està ple de misteri, perquè aquí es troba l'origen de la vostra nova missió. En aquesta oració silenciosa té lloc la trobada entre dues llibertats: la llibertat de Déu, operant mitjançant l'Esperit Sant, i la llibertat de l'home (...).

L'Església, personificada pel bisbe, que està dret amb les mans esteses, demana a l'Esperit Sant que consagri el candidat; el diaca, de genolls, rep la imposició de les mans i s'encomana a l'esmentada mediació. El conjunt d'aquests gestos és important, però infinitament més important és el moviment espiritual, invisible, que expressa; un moviment ben evocat pel silenci sagrat, que ho

envolta tot, tant a l'interior com a l'exterior» [9].

Abans d'acabar imposaré les mans sobre cadascun de vosaltres, pregant en silenci. Després invocaré el Paràclit en l'oració consecratòria, amb la qual Déu farà de vosaltres sacerdots de Jesucrist per sempre. Estigueu segurs que tots els presents, i moltes altres persones pertot arreu, us acompanyen amb les seves oracions.

Unim-nos de tot cor a la pregària del Sant Pare per l'Església a Xina; meditem-ne les paraules i demanem al Senyor que n'escolti les súpliques.

Confiem aquests germans nostres a Maria, Mare dels cristians i, de manera particular, Mare dels sacerdots: que Ella els aculli especialment com a fills seus estimadíssims, de la mateixa manera que va acollir sant Joan, el deixeble

estimat, sota la Creu de Jesús. Així sigui.

.....

[1] Missal Romà, Solemnitat del Corpus Christi. Primera lectura (Dt 8, 2).

[2] Ibíd., 14-15.

[3] Ibíd., 15-16.

[4] Evangeli (Jo 6, 51).

[5] Missal Romà, Solemnitat del Corpus Christi. Seqüència *Lauda Sion* .

[6] Missal Romà, Solemnitat del Corpus Christi. Salm responsorial (Sal 147).

[7] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa* , n. 78.

[8] Sant Josepmaria Escrivà, *Amics de Déu*, n. 158.

[9] Benet XVI, *Homilia en una ordenació sacerdotal* , 27-IV-2008.

---

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
dev.opusdei.org/ca-ad/article/homilia-  
en-les-ordenacions-sacerdotals-2008/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/homilia-en-les-ordenacions-sacerdotals-2008/)  
(14/08/2025)